Написав Крісман Наталія
Середа, 13 червня 2012, 02:03

Повертаюсь у сни, щоб вдихнути там волі,
Щоб зануритись в тишу окрилених мрій,
Бо лиш там, за межею одвічного болю,
Острівець мого щастя у сяйві зорі.

Бо мій всесвіт – це наче рубці на долоні,
А душа... до сих пір не збагну її суть.
Покотилась сльоза, надто тепла й солона,
По щоці, що навідмаш не вперше вже б'ють.

Повертаюсь до світу, де повно ілюзій,
У якому реальність – розірваний нерв,
Де різниці нема – вороги це чи друзі,
Де живеш, наче шкіру хтось заживо здер.

Повертаюсь до себе, якою є справжня,
Хай рікою Життя мене хвилі несуть –
До омріяних мною тих пристаней Правди,
На яких віднайду свою істинну суть!

Повертаюсь у сни – острівець мого щастя,
Повертаюсь до себе, вертаюсь у світ,
І, можливо, колись з ласки Божої вдасться
Відшукати на всі запитання одвіт...